

Efter terrorangrebene er det endnu mere presserende nødvendigt at samarbejde med Rusland

Af Helga Zepp-LaRouche

23. juli 2016 – Efter at Frankrig er blevet ramt af fem forskellige terrorangreb siden begyndelsen af 2015, og der inden for samme tidsramme har fundet lignende grusomme angreb sted, og ofte flere gange, i over 30 lande i Europa, Asien, USA og Afrika, er terrortruslen, med mordene i Würzburg og München, nu kommet helt ind på livet af folk i Tyskland – og det uanset, hvad attentatmændenes livshistorie (politisk islam eller »selvradikaliserede« enlige gerningsmænd) måtte vise sig at være. Det er hævet over enhver tvivl, at spørgsmålet om international terrorisme udgør én af de største trusler mod hele menneskeheden.

I en situation, hvor en hel række øvrige kriser overlapper hinanden – den voksende fare for krig i Europa, Sydvestasien og Stillehavet; et kupforsøg med efterfølgende konsolidering af magten i Tyrkiet, en NATO-stat; Brexit og opbrydningen af EU; samt en ny, umiddelbart forestående finanskriser, for blot at nævne nogle af kriserne – turde det være indlysende, at vi kun kan overvinde disse kriser, hvis vi tager afsked med de gamle tanke-mønstre og geopolitiske rænkespil og samarbejder med de vigtigste stater på internationalt niveau.

Medlem af Forbundsdagen for CSU, Hans-Peter Uhl, har ret, når han efter rædselsnatten i München kræver forbedrede forebyggende forholdsregler og større samarbejde mellem de relevante myndigheder i ind- og udland. Men, i betragtning af radikal islams historie og internationale måde at operere på, så indebærer dette helt klart samarbejde med Rusland, det terroroffer, der pga. sin historie besidder den største ekspertise angående de tje-tjenske netværk og disses forbindelser med Sektor Højre i Ukraine og med ISIS, og som, med sine militære interventioner i Syrien, har vist sig som det eneste land, der har haft held til at trænge ISIS's magt tilbage.

Det er derfor afgjort nødvendigt at tage imod det tilbud, som Putin fremsatte i sin tale på FN's generalfor-

samling i 2015. Efter at have påpeget de katastrofale konsekvenser af Vestens politik, hvor man, med det formål at bekæmpe sekulære regeringer i Sydvestasien, uddannede såkaldte »moderate« oprørere, som dernæst i stimer hoppede af til ISIS, understregede Putin:

»Under disse omstændigheder er det hyklerisk og uansvarligt at komme med erklæringer om truslen fra international terrorisme, men samtidigt lukke øjnene for de kanaler, der understøtter og finansierer terroristerne – indbefattet gennem indtægterne fra narkohandel, illegal oliehandel og våbenhandel.

Lige så uansvarligt er det at manipulere ekstremistiske grupper og bruge dem til at opnå egne politiske mål, med håbet om senere at finde en måde til at slippe af med dem igen eller uskadeliggøre dem ...

Det, vi i realiteten foreslår, er, at man lader sig lede af fælles værdier og fælles interesser i stedet for af ambitioner. Inden for rammerne af international lov må vi forene vore anstrengelser for at overvinde de problemer, der truer os alle, og skabe en virkeligt bred international koalition mod terrorismen. I lighed med koalitionen mod Hitler kunne den forene et bredt spektrum af kræfter, der er rede til beslutsomt at sætte sig op imod dem, der, lige-

som nazisterne, udspreder ondskab og had mod menneskeheden. Og naturligvis bør de muslimske lande indtage en nøgleposition i denne koalition, eftersom Islamisk Stat ikke blot udgør en direkte trussel mod dem, men også vanærer én af de største verdensreligioner med sine blodige forbrydelser. Disse ekstremisters ideologer nedværdiger Islam og forvansker dens sande, humanistiske værdier til deres modsætning.«

[Fra Kremles engelske oversættelse]

Især efter, at offentliggørelsen af Chilcot-rapporten i Storbritannien har afsløret, at Tony Blair påbegyndte en angrebskrig mod Irak, der var opbygget på bevidste løgne, og efter at offentliggørelsen af 'de 28 sider' af den officielle kongres-rapport om 11. september ikke har ladet nogen tvivl tilbage om Saudi-Arabiens rolle i finansiering af terrorisme, så vil en »alt ved det gamle«-politik være ensbetydende med medskyldighed i alle nye terrorangreb.

De tyske myndigheder kan ikke længere gemme sig bag de sædvanlige sociologiske spidsfindigheder. Hr Uhls og indenrigsminister de Maizières troværdighed, såvel som også troværdigheden hos medlemmerne af forbundsdagens indenrigsudvalg og naturligvis også hos forbundskansler Angela Merkel, vil blive målt på, om de hurtigst muligt indleder en officiel undersøgelse for at klarlægge implikationerne af disse to dokumenter – Chilcot-rapporten og 'de 28 sider' – og drager konsekvenserne af dem. Det er under ingen omstændigheder acceptabelt at bruge angrebene i Würzburg og München som påskud til at opbygge en politistat, som den tyrkiske præsident Erdogan gør, samtidig med, at man samarbejder med præcis de regeringer, der afsløres og er impliceret af Chilcot-rapporten og de 28 sider.

Den næste finanskriser: Italien

Et dramatisk skifte i politikken er ligeledes presserende nødvendigt mht. en anden eksistentiel krise, nemlig den finansielle. Gud og hvermand ved allerede, at Italien er det nye Grækenland. Men ulig Grækenland, så udgør landet ikke kun 2 % af EU's bruttonationalprodukt, men er Europas fjerdestørste industriland. Alligevel forfølger EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank og det tyske Finansministerium den samme brutale og inkompetente politik, der allerede har ruineret Grækenland og undergravet EU. Italiens bruttonationalprodukt er skrumpet med 25 % pga. den morderiske nedskæringspolitik, man har ført siden finanskrisen i 2008, og som har haft forfærdelige konsekvenser for sundhedssystem og pensioner, med stigende arbejdsløshed, lukning af mange små og mellemstore virksomheder og en dramatisk stigning i selvmordsraten. En konsekvens af denne realøkonomiens skrumpning med en fjerdedel er, at de italienske banker nu sidder på nødlidende lån for 360 milliarder euro.

Den medicin, som Den Europæiske Centralbanks chef Mario Draghi, EU-kommissionens præsident Jean-Claude Juncker, Bundesbank og den tyske finansminister Wolfgang Schäuble vil indgive »Europas syge mand« (Italien), er det rene gift. Med minimale uoverensstemmelser er de enige om, at de italienske sparere og inve-

storer bør betale for redningen af de syge banker sådan, som EU's bail-in-lov foreskriver det, og altså således acceptere Cypren-modellen – i tilfælde af, at resultaterne af stresstesten af de italienske banker, der bliver offentliggjort ultimo juli, viser – som forventet – at disse banker er underkapitaliserede.

I dette tilfælde vil de italienske sparere og investorer blive eksproprieret, og premierminister Matteo Renzi vil i så tilfælde blive udsat for en trussel om opstand. Han vil sandsynligvis tabe den forestående folkeafstemning i oktober om en forfatningsreform, og han vil tabe det efterfølgende nyvalg. Herefter ville Femstjerne-bevægelsen så igangsætte Italiens udtræden af euroen og EU.

Alt imens forskellige aviser, her iblandt *Die Welt*, omtaler Italien som værende »statsbankerot« og således i praksis placerer landet i samme kategori som Somalia eller Irak, så foretager EU's såkaldte politiske lederskab sig intet – absolut intet – for at løse krisen. Hvad disse sjælløse EU-bureaukrater – som Juncker, ECB-chef Draghi og andre politikere og bankierer, der har skabt deres karriere ved flere gange at benytte svingdøren mellem politik og de store bankhuse – ikke ét eneste øjeblik har taget i betragtning, er, at deres politik til fordel for kasinoøkonomien er i færd med at ruinere hele nationer og millioner af menneskers liv og formuer.

Løsningen

Der findes en løsning: Det tyske politiske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo) arbejder sammen med mange samarbejdspartnere i Europa og USA om en kampagne for at afværge Deutsche Banks truende insolvens, gennem en tilbagevenden til den bankfilosofi, der udgjorde grundlaget for den myrdede bankformand Alfred Herrhausens politik. Denne kampagne har skabt stor opmærksomhed fra finanssektoren, eftersom alle er klar over, at det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot. Det er i denne sammenhæng interessant, at det rapporteres, at Deutsche Bank forbereder en intern opdeling mellem bankens kommercielle afdeling og investeringsafdelingen.

Den kendsgerning, at kravet om genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingsloven er blevet inkorporeret i både Demokraternes og Republikanernes partiprogram – resultatet af LaRouche Politiske Aktionskomité's (LPAC) mangeårige kampagne – har hidtil haft to interessante resultater: Det har fremkaldt højlydte skrig fra Wall Street, der frygter Glass-Steagall mere, end Djævelen frygter vievand; og det har bragt alle, der konstant hævdede, at det ikke kunne lade sig gøre, i miskredit.

I disse turbulente tider findes der en enkel målestok, der gør det muligt for alle at afgøre, om de ledende politikere forsvarer befolkningens almene vel, som det er meningen, de skal repræsentere, eller om de optræder som lobbyister for andre interesser. Denne målestok er politikernes villighed til at gribe de eksisterende løsninger – dvs., at acceptere Putins tilbud og vende tilbage til en økonomisk politik, der er baseret på at tjene det almene vel. Politikere, der ikke lever op til denne målestok, bør jages ud af embedet af præcis denne grund.